

retten afgør, hvilket Vederlag der skal tillægges Eksekutor for den ved ham hidtil stedsfundne Behandling." Der er her givet absolut Ret for Skifteretten til at skønne over, hvad en saadan Eksekutorforretning kan vurderes til. Der kan jo komme alle mulige Tilfælde med store Boer og små Boer, Boer, der kræve større, eller som kræve mindre Arbejde, og det er overgivet til Skifterettens Jøgement, hvor stor Betalingen skal være. Det er mig imidlertid ikke bekendt, at der i Loven indeholdes nogen som helst Regel for, hvor meget Eksekutor selv kan beregne sig i Salær. En vis Praksis tror jeg imidlertid siger, at indtil 2 pCt. er Maksimum. Det forekommer mig derfor, at det kunde være heldigt, om man kunde komme dertil, at det blev lagt i Skifterettens Hænder at afgive Skøn over, hvilket Salær Eksekutor kan beregne sig, naar Voet af ham eller dem er gjort færdigt; thi man staar her fuldstændig uden Værn mod, at ganske overdrevne Salærer beregnes. Jeg skal anføre et enkelt Bo; der var ganske vist 3 Eksekutorer, og det blev behandlet i Løbet af et Par Uar; der tog Eksekutorerne det nettes lille Honorar af 25,000 Kr. hver, altsaa 75,000 Kr., foruden at den af dem, der havde været Kurator, betalte sig et 60,000 Kroners Ekstra-Tillæg. Det synes mig at være en ret rigelig Beregning af Eksekutorialær, som der dog kunde være Grund til ved Lov paa en eller anden Maade at moderere saaledes at der kom lidt mere — ja, hvad skal jeg kalde det — Billighed ind i saadanne Beregninger. For øvrigt skal jeg tilføje, at dermed er jo ikke altid Lønnen for alle Voets Arbejder fuldstændig betalt. Der er jo — som jeg før fremhævede — endog saa ved rent private Auktioner beregnet Salærer paa Tusinder af Kroner, foruden at Kurator har beregnet sig for Inkassationer 12—13,000 Kr., der ikke stod opført som hans Honorar noget Sted. Der er snart ikke det Sted, hvor der ikke kan stæres et lille Stykke af Stegen, om jeg saa maa sige. Naar der f. Eks. er en Mængde Fonds eller Værdipapirer i et Bo, og en Eksekutor eller Kurator da finder paa, at afhænde dem i Stedet for at fordele dem mellem Arvingerne, saa kan sligt jo muligen gøres, fordi man altid tjener noget ved at sælge, og ogsaa noget ved at købe de nye Værdipapirer; ja, man har endog saa hørt om dem, der ere gaaede

i Kompagni med den Vækselmægler, der har omsat Papirerne, og har delst Profitten med ham; dette er dog per se ikke at skaffe sig en ret betydelig Indtægt af Arbejdet med Boer, der dog er og bliver et under Staten forterende og af Loven reguleret Arbejde. — Kunde nu Skifteretten muligvis komme til at give sit Skøn med ved Afgørelsen af de egentlige Salærer, saa tror jeg, at manges Interesser alt herved vilde blive væretagne, og jeg tror, man vilde være Lovgivningsmagten meget forbunden mange Steder i Landet, om en saadan Bestemmelse blev sat ind. — Da § 1 Punkt 2, som jeg omtalte, er stemt ud af Landstinget, og Tvangsarvingerne ikke have Ret til at stille sig af med den Eksekutor eller Kurator, som tager sig af deres Interesser — uden at glemme sine egne — saa har man i Lovens § 2 stillet en Fordring, som dog efter Lovforslagets Bemærkninger skulde afgive en reel Garanti for en reel Behandling af Voet. Man kan imidlertid næppe sige, at der ligger nogen reel Garanti deri, at man kan fordr — hvad Tvangsarvingerne ganske vist ogsaa kunne fordr — at der deponeres Penge som Sikkerhed. For det første synes det lidt uretsfærdigt, for saa vidt det let kan falde vanskeligt for en Sagfører, han være en nok saa dygtig Mand, at skaffe den forlangte Sikkerhed, naar den skal bestaa i Pengemidler, thi man vil meget let derved komme til at favorisere netop den Del af Sagførerstanden, som er bemiblet. Denne Bestemmelse er altsaa et svagt Punkt, som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Men der staar endvidere i § 2, at "Sikkerhedens Størrelse, der efter Voets Beskaffenhed og de øvrige foreliggende Omstændigheder, kan udgøre indtil 20,000 Kr., kan fastsættes af Skifteretten, der ligeledes bestemmer, hvori den skal bestaa." Der staar altsaa, at Maksimum for Sikkerheden skal være 20,000 Kr., men naar man har med et Bo at bestille, hvori man har under Hænder en eller flere Millioner, saa er dog en Sikkerhed af 20,000 Kr. ret forsvindende, saa jeg kan ikke se, at der ligger synderlig Garanti deri, endstige nogen reel Garanti. Derimod er det i mange Tilfælde en stor Vanskelighed for en Sagfører at skaffe disse Midler til Beje, naar han er ubemiblet. Hertil kan vel bemærkes, at det ikke er givet, at dette Depo-